

EEN WOENSDAGMIDDAG VAN PETERTJE

DE EERSTE SEPTEMBER WAS EEN HEEL gewichtige dag voor Petertje. Hij ging voor het eerst naar school en hij zou van school voor het eerst in het nieuwe huis komen.

Want de familie Verhoeven ging verhuizen. Vader moest dichterbij zijn zaak wonen. En nu had Vader een nieuw huis voor hun allen gekocht.

Eigenlijk was het heelemaal geen nieuw huis, maar heel oud. Vader had papieren laten zien, waarop stond, dat het huis al tweehonderd jaar geleden ook eens verkocht was.

De vier kinderen Verhoeven, twee zusjes en twee broertjes, waarvan Petertje de jongste was en het troetelkind van allemaal, waren over- en overgelukkig met hun mooi huis. Ze hadden tot nu toe in een klein huis aan den buitenkant van de stad gewoond. Aan dat huis was niets bijzonders. Maar dat nieuwe *oude* huis, dat was nog eens wat! Lange gangen, die telkens hoeken omgingen, en je moest dan weer eens drie treden op en dan weer eens vijf treden af. En zooveel kamers! In het kleine huis had Petertje bij Vader en Moeder moeten slapen. Jan op zolder en de zusjes in een kamertje, waar *net* twee bedden en een waschtafel konden staan. In het groote huis kregen ze alle vier een eigen kamer.

Petertje was dolgelukkig met zijn eigen kamer. Hij vond zijn kamer de mooiste van alle kamers uit het groote huis. Want — het was een kamer met een verrassing.

In den achterwand was een laag deurtje. En als je dat open deed, dan kon je, voorzichtig, om je hoofd niet te stooten, op een bijzolder komen. Dat was een ruimte, zoo groot als een kamer, met een nette houten vloer. Maar dan ineens stond daar een dak boven, en je zag zóó maar tegen de pannen aan en tegen de latten, waarop de pannen gelegd waren.

Petertje kon in 't midden van den bijzolder recht-op staan — alle andere menschen en kinderen van het huis moesten er heelemaal gebogen loopen. Toen Petertje het huis mocht gaan bekijken en Moeder hem wees, dat die kamer met die verrassing voor hem was, zei hij dadelijk, trotsch als een pauw: „Dan heb ik een zit- en een slaapkamer”. En hij wou maar liefst op den bijzolder gaan slapen. Maar daar kwam niets van in. Want de bijzolder kon niet genoeg gelucht worden. En als het regende, bleef die *niet* heelemaal droog, omdat de pannen zoo maar op de latten lagen en er geen plafond was.

Toen besloot Petertje er een apart speelkamertje van te maken en dat mocht. Licht was er wel — er lagen een paar glazen dakpannen verspreid tusschen de gewone pannen.

De eerste September was een Maandag. Toen Petertje zijn eersten schooldag er af had gebracht, rende hij met Jan mee naar huis.

Moeder had het zóó druk, dat ze alleen maar vroeg: „Was het prettig op school, Petertje?”

„Ja,” zei Petertje. „Maar nu wil ik naar mijn bijzolder!”

„Goed!” zei Moeder. „En ga dan netjes de kisten

met speelgoed uitpakken. Berg alles netjes in de kisten.”

Dat was een heerlijke karwei voor Petertje. Hij werkte zoo hard, dat alle kisten leeg waren, toen Vader de leege pakkisten weg kwam halen.

Het was toen zeven uur.

Petertje moest mee naar beneden en ze aten biefstuk met rijst, en op leege pakkisten zaten ze rondom een groote pakkist, die nog vol was. Dat was me een pret! Petertjes bedje was klaar. Daar had de goede Mina het allereerst voor gezorgd en toen de biefstuk met rijst op was, kreeg hij nog een beker melk en moest hij naar bed.

Verbeeld je — hij hoefde zich niet eens te wassen, geen tanden te poetsen — hij moest zich zelf maar uitkleeden en niemand kwam naar hem kijken.

Hij had heele plannen om zijn bijzolder in orde te maken, maar toen hij eenmaal zijn bed zag, gooide hij gauw zijn kleeren uit, schopte zijn schoentjes uit en kroop onder de wol.

Die Dinsdag werkte hij weer hard aan de kisten. En den Woensdagmiddag zou hij aan den bijzolder besteden.

Na de koffietafel zei Moeder: „Petertje, zou je maar niet eerst een middagdutje doen? Ik vind, dat je er slaperig uitziet.”

Petertje schudde flink van neen. Sedert een half jaar was hij bezig van zijn middagdutje af te komen, omdat schooljongens toch geen middagdutjes kunnen doen. Maar zoo nu en dan werd de slaap hem nog wel eens te machtig en dan stopte Moeder hem nog maar weer eens in bed.

Dien middag had Moeder 't nog zoo druk met de verhuizing, dat ze Petertje zijn gang maar liet gaan. Dan maar niet slapen.

Petertje trok naar boven, naar zijn kamer. Toen hij er binnen kwam, moest hij even dansen en

hardop lachen van plezier — o! zijn eigen kamer! En dan zoo'n mooie kamer, met flinke ramen, die op straat uitkeken en met den bijzolder! Die ging hij nu eens gezellig maken.

Hij zette er het kleine speeltafeltje met het kleine stoeltje in, dat hij op zijn derden verjaardag had gekregen. Bij zijn zus haalde hij een vaasje vandaan — die had er zooveel, dacht hij en ze zou 't wel goed vinden. O, wat stond dat dadelijk knus! In zijn eigen kamer was niets meer, om den bijzolder gezellig te maken. Daarom ging hij maar eens neuzen op den grooten zolder, waar nog van allerlei opeengestapeld lag. Want hoe hard Moeder en Mina ook werkten om het huis op orde te krijgen, aan den zolder waren ze nog lang niet toe.

Hij juichte zoo op zijn eentje van blijde verrassing, toen hij zag, wat er al niet op dien zolder voor hem te halen was. Allereerst een aardige, kleurige mat, wel niet heelemaal nieuw meer en niet heelemaal schoon, maar de bijzolder leek wel driemaal zoo gezellig, toen Petertje de mat had neergelegd en er het stoeltje en het tafeltje op had gezet.

Toen een aardig kuipje met een deksel, waarin Amerikaansche lekkernijen verpakt waren geweest. Dat was een mooie zitgelegenheid voor den bijzolder, evenals die theekist, die zoo gezellig beschilderd was. En een kleedje voor op zijn tafeltje en een vuurscherm, dat als kamerschut kon dienst doen en een inmaakpot en een paar stoven.

Toen was Petertje zoo moe van al het dragen en sjuuwen, dat hij er zijn gemak van nam en in zijn stoeltje ging zitten. Wat dolgezellig was nu alles! Maar wat was het warm op den bijzolder! De Septemberzon zette al haar krachten op de glazen pannen — de bijzolder was fel verlicht. Het licht stak in Petertjes oogen. Wel neen, Petertje had heelemaal geen slaap, Petertje was nu een schooljongen, en schooljongens doen geen middagslaapjes meer. O, hoe warm was het! En moeder zei nogal, dat de bijzolder wel een koude historie zou zijn met al die naden tusschen de pannen. De deur naar zijn kamer open doen?

Wel neen, dat zou jammer zijn — 't was nu zoo echt knus, zoo dol en dolgezellig, zoo heelemaal je eigen kamertje.

Tegen theetijd ging Mina eens kijken, of Petertje

nog altijd op zijn kamer was en of hij soms beneden kwam om thee te drinken. Neen, geen Petertje op de kamer. Kijk, nu was de deur van den bijzolder wel dicht, maar de grendel zat er niet op. Dat moest Petertje leeren. Die grendel moest er altijd op. Want zoo midden in de oude stad, met al die daken en daakjes en dakramen en goten en bijzolders kon je best eens dieven naar binnen krijgen.

Eén trap door de pannen heen, en door 't lage deurtje zijn ze zóó in huis.

Mina schoof stevig den grendel voor de deur. Ze vond Petertje ook niet in de rest van 't huis en dacht toen: „Hij zal achter in den tuin zijn — ik heb nu geen tijd om me met hem te bemoeien. Als hij dorst heeft, zal hij wel komen.”

De groote oude stadstuin lag verlaten in den heerlijken Septemberzonnenschijn. Niemand had er dien eersten Woensdagmiddag in 't nieuwe huis tijd voor. Half zes waren allen aan tafel, maar Petertje niet. „Petertje!” riep Mina in de gang.

Geen Petertje.

„Toe gauw, ga eens op zijn kamer kijken?” vroeg Mina.

Jan ging.

Geen Petertje op de kamer. En natuurlijk ook niet op den bijzolder, want de grendel was immers voorgeschoven. Dan in den tuin kijken. Geen Petertje. Dat is raar.

Moeder schuift het raam open en kijkt het breede trottoir af. Daar mag Petertje spelen, als hij maar niet op den rijweg komt. Niets te zien. Nu worden ze heusch allemaal een beetje ongerust. En met hun allen gaan ze de lange gang in om te zoeken in de diepe kasten, in de gang, die telkens een hoek om draait.

Daar hooren ze wat op zolder stappen. Maar dat zijn niet Petertjes stappen! Zwarte stappen, die de trap afkomen. En ineens een schrik — „zie je wel,” denkt Mina — „ik had toch wel gelijk, dat ik zoo bang was voor al die daken en dakramen en bijzolders! Daar heb je al een inbreker.”

Maar ze ziet toch wel dadelijk, dat 't geen echte inbreker is. Het is een stevige pootige jongen met een paar vuile bloote knieën. Hij komt zoo maar de trap af, of hij bij hen thuis hoort en hij zegt lachend: „Schrik u maar niet — ik ben Piet van Dongen van hiernaast. Ik was mijn duiven aan 't voeren en toen hoorde ik op die bijzolder van u dien kleinen jongen van u roepen. En hij tikte tegen de glazen pannen. Ik zag hem staan en ik dacht: Ze kunnen hem niet hooren, ik zal maar even waarschuwen. Ik ben door de goot gekropen en uw zolderraam ingeklimmen. Neem me niet kwalijk, maar zoo was ik er 't gauwste.”

Nog lang vóór het verhaal ten einde was, is Jan naar boven gevlogen en daar is hij al met Petertje terug. Petertje heeft een vuurroode kleur van den warmen bijzolder en van 't lange en lekkere dutje, dat hij gedaan heeft. Petertje is een beetje beduusd — hij was net op 't punt geweest om te gaan huilen, toen hij merkte, dat de buurman hem gezien had en nu hulp ging halen. Dat was koddig toegegaan. De groote jongen was vlak langs de glazen pannen gekropen en had zijn neus platgedrukt tegen het glas. „Ik ga waarschuwen, hoor!” had hij troostend geroepen.

Nu, dat was een mooie grap. De jongen werd hartelijk bedankt en netjes de voordeur uitgelaten. De heele familie had nu lessen geleerd: Petertje, dat hij nog weleens een middagdutje noodig had; de rest: dat ze niet onnadenkend om moesten gaan met den grendel van den bijzolder en dat ze op de zolderramen moesten passen. Want nu was die hulpvaardige Piet er zoo kwiek doorheen gekomen, maar er kon ook wel bezoek door komen, dat niet zoo welkom was.

Piet en Petertje werden dikke vrienden. Petertje mocht al gauw meehelpen de duiven te voeren. En Piet hielp Petertje aan zijn eigen tuintje in een hoek van den grooten tuin.

De heele familie Verhoeven was even gelukkig en blij in het nieuwe huis als Petertje. En de bijzolder vond Petertje het mooiste van alles.

NANNIE VAN WEHL.